ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιὰ περίεργη αὐτοκτονία

Πρὸ ἡμερῶν στὸ Δάϊττον, μικρὴ πολιτεία τοῦ Σουσσέξ, εὑρέθη μέσα στὸ κατάστημά του νεκρὸς ὁ βιβλιοπώλης Θωμᾶς Ἔντουαρτ Λάου. Μπρὸς στὸ πτῶμα του ἦταν πεσμένο ἕνα κομμάτι χαρτί, γραμμένο ὁλόκληρο. Στὴν ἀρχὴ τὸ γράψιμο ἦταν κανονικό, μὰ ὅσο προχωροῦσε τόσο περισσότερο ἀκανόνιστο καὶ μπερδεμένο γινόταν τὸ γράμμα αὐτό. Τὸ εἶχε γράψει ὁ βιβλιοπώλης λίγο πρὶν πεθάνει, ὅπως φαινόταν καὶ ἀπὸ τὸ μολυβὶ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια. Ἦταν ἡ τελευταία του ἐπιστολὴ καὶ ἰδοὺ τί ἔγραφε :

«Ἔντεκα καὶ πέντε ἡ ὥρα ! Ὁ ὑπάλληλός μου μόλις ἔφυγε. Ἔβγαλα ἀπὸ τὸ συρτάρι μου τὸ φιαλίδιο τοῦ κυανίου τῆς ποτάσσης. Ἡ ὥρα γιὰ νὰ πεθάνω ἔφτασε. Θέλω νὰ ξεμπερδέψω πιὰ μὲ τὸ ἄσημο αὐτὸ ἀστεῖο ποὺ λέγεται ζωή.

»Ἔντεκα καὶ δέκα ἡ ὥρα ! Πίνω τὸ περιεχόμενο τοῦ φιαλιδίου. Δὲν ἔχει ἄσχημη γεύση ! Μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη καὶ λυτρώνομαι. Ἕνας πελάτης μπῆκε στὸ κατάστημα. Δὲν ἐτόλμησα νὰ σηκωθῶ ἀπὸ φόβο μήπως σωρειαστῶ νεκρὸς μπροστά του. Πρέπει νὰ πεθάνω σὰν τζέντλεμαν. Τὰ πρῶτα συμπτώματα ἄρχισαν. Ζάλες. Τὸ κεφάλι μου βουΐζει φρικωδῶς. Ἀκόμη λίγες σύντομες στιγμές, πολὺ σύντομες.

»Ἔντεκα καὶ τέταρτο ! Ἀγωνία ! Ὁ θάνατος ἔρχεται ! Φοβοῦμαι ! Πεθ...»

Ὁ θάνατος, δυστυχῶς, δὲν ἄφησε τὸ βιβλιοπώλη νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὴν τελευταία του λέξη.

***

Καὶ μι' ἄλλη ἀκόμα πιὸ περίεργη !

Ὁ Αὔγουστος Μπρυνέ, 40 ἐτῶν, κάτοικος τῆς λεωφόρου Ὀρνάνο στὸ Παρισι, εἶχε προσβληθεῖ στὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ἀγιάτρευτη. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πιὰ γι' αὐτὸν καμμιὰ χαρά, καὶ ἀπελπισμένος ὅπως ἦταν ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀφοῦ προηγουμένως γεμισε μὲ κάτι τὴ θερμάστρα του καὶ τὴν ἄναψε γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία, ξαπλώθηκε ὀτὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ σ' ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖο βρέθηκε κατόπι, τὴν ἐξέλιξη τῆς ἐπιθανατίου του ἀγωνίας.

«Ὥρα 10 καὶ 30'. Ἀρχίζει νὰ μὲ πιάνῃ πονοκέφαλος. Ὥρα 11 ἀναπνέω τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, μὰ μπορῶ ἀκόμη καὶ κινοῦμαι μὲ κάθε ἄνεση. Ὥρα 11 καὶ 20'. Ἀργεῖ πολὺ νἀρθῇ ὁ θάνατος.»

Ὁ μακαρίτης, καθὼς φαίνεται, εἶχε διαβάσει τὴν Ρωμαϊκὴ Ἱστορία καὶ ἤξερε τον τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ εὐγενεῖς τῆς Ρωμης κατώρθωναν ν' αὐτοκτονοῦν ἡδυνικά, γιατὶ πῆρε κατόπι ἀπὸ τὸ τραπεζάκι του ἕνα μαχαῖρι καὶ ἄνοιξε μ' αὐτὸ τις φλέβες τοῦ καρποῦ τοῦ χεριοῦ του. Βουτῶντας ἔπειτα τὴν πέννα του στὸ γράψιμό του :

«Οἱ δυνάμεις μου φεύγουν. Νοιώθω μιὰ γλυκειὰ ἡδονὴ νὰ μὲ πλημμυρίζῃ. Ὥρα 12 καὶ 15'. Ὁ θάνατος πρέπει νὰ εἶνε πολὺ γλυκὺς καὶ τὸ φτωχό μου σῶμα τὸν περιμένει χωρὶς φόβο. Μοῦ φαινεται πὼς τραγουδοῦν γύρω μου. Εἶμαι πολὺ χαρούμενος. Ὥρα 1. Μεγαλωπα τάνοίγματα τῶν φλεβῶν μου ἀπ' τὶς ὁποῖες τὸ αἷμα τρέχει πιὸ ἄφθονα τώρα. Ἀκούω νὰ σημαίνουν καμπάνες. Ἡ μικρή μου Μάρθα ἄς μὲ συχωρέσ...»

Τὸ αὐτόγραφο τοῦ αὐτόχειρος τελειώνει σ' αὐτὴ τὴ μισοτέλειωτη λέξη. Ὅταν εὑρῆκαν τὸ πτῶμα του, τὸ ὁποῖο ἐκληροδότησε στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία, φαινόταν σὰ ν' ἀναπαύεται ἥσυχα ἥσυχα.

***

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἀτσίγγανοι !

Ὅλες σχεδὸν οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν δυὸ φορὰ λόγια γι' αὐτὴ τὴν φρικώδη ὑπόθεση. Ἐμεῖς θὰ δώσουμε ἐδῶ τὸ γεγονός, κάπως εὐρύτερα, περνοντάς το ἀπὸ τὴν «Ἀστραπὴ» τοῦ Μονπελλλιὲ ποὺ ἀσχολήθηκε ἐκτενῶς μ' αὐτό.

Ἀνθρωποφάγοι. — Μιὰ σπεῖρα ἀτσιγγάνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβάραιναν πολλὲς ὑποψίες γιὰ τὴ δολοφονία ἀρκετῶν προσώπων, συνελήφθη ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ τῆς Μαλδάβας (Ἀνατολικὴ Τσεχοσλοβακία.) Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας Ἀλέξανδρος Φίλκε, προφυλακισθεὶς μαζὶ μὲ εἴκοσι ἄλλους συνεργόφους του, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ προβῇ σὲ ἀποκαλύψεις οἱ ὁποῖες ὑπερβαίνουν σε φρίκη τὰ ὅρια κάθε φαντασίας.

— Ἐμεῖς, ὁμολογησε, σκοτώσαμε τοὺς τέσσερους πέντε ἐξαφανισθέντας ἀνθρώπους. Ἔπειτα τοὺς κατακομματιάσαμε στὴν κατασκήνωσή μας καὶ τ ὺς ἐφάγαμε !...

Μὲ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κρέας ποὺ ἦταν κάπως ἀνούσιο, κατὰ τὴν ὁμολογία ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων, οἱ ἀνθρωποφάγοι αὐτοὶ ἔκαναν *γκουλάχ* (ἐθνικὸ φαγητὸ τῶν οὔγγρων,) τοῦ ὁποίου τὴν παρασκευὴ ἐμπιστευόντουσαν στὶς πιο πεπειραμένες μαγείρισσες τῆς φυλῆς τους. Ἔρριχναν μάλιστα μέσα ροῦζι καὶ πατάτες γιὰ νὰ τὸ κάνουν πιὸ νόστιμο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας, Ρομπὰρ ὀνομαζόμενος, κωφάλαλος ποὺ ἤξερε ὡστόσο νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ, ὡμολόγησε ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ πτώματα, τὰ ὁποῖα δὲν μαγειρευοντουσαν ἀμεσως, τὰ κομμάτιαζαν κανονικὰ καὶ τ' ἀλάτιζαν κατόπι γιὰ νὰ διατηρηθοῦν.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων ποὺ χρησίμευσαν ὡς τροφὴ στοὺς Εὐρωπαίους αὐτοὺς καννιβάλους ἦσαν 4 γυναῖκες καὶ ἕνα παιδάκι 13 χρόνων.

— Δὲν εἴχαμε τὶ νὰ φᾶμε, κατέθεσαν στὴν ἀνάκριση γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν, κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴν πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα !

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατέθεσε ὅτι ἔτρωγαν κατὰ προτίμηση τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ γίνωνται πιὸ ἔξυπνοι. Ἕνας ἄλλος ἐπρόσθεσε ὅτι οἱ νέοι προτιμοῦσαν τὸ κρέας τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ εὕρισκαν σ' αὐτὸ περισσότερη νοστιμιάδα καὶ φανταζόντουσαν ὅτι τρεφόμενοι μ' ἐκεῖνο, θὰ γινοντουσαν πιό.., ὤμορφοι !

Τὰ θύματα δὲν ἔχουν ἐξακριβωθεῖ ἀκόμη. Ὑπερβαίνουν ὅμως τὰ 25.

***

Οἱ φιλάνθρωποι κλέπται !

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς χοροῦ ποὺ ἐδόθη στὴ Βαρσοβία ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ δικτάτορος τῆς Πολωνίας στρατηγοῦ Πυλδσούσκι, μία κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ἀφοῦ ἐχόρεψε μ' ἕνα κομψὸ νέο, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε παρουσιασθεῖ μόνος του, ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνιση τοῦ διαμαντένιου βραχιολιοῦ της. Στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ ξαναβρῇ τὸ νέο, μὰ εἶδε πὼς εἶχε γινει ἄφαντος. Τότε διηγήθηκε τὸ πάθημά της σ' ἕνα φίλο της, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τὸ ἀνεκοίνωσε στοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας οἱ ὁποῖοι, παρακολουθοῦσαν τὸ χορό. Ἐκεῖνοι ἐξακρίβωσαν τότε ὅτι, δυο κύριοι λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐξιφάνιση τοῦ βραχιολιοῦ, εἶχαν ἀφήσει τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ εἶχαν φυγει μ' ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο —τόσο πολυτελὲς ὥστε οἱ χωροφύλακες ποὺ φύλαγαν ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο ἐπρόσεξαν κι' ἐκράτησαν τὸν ἀριθμὸ του.

Σὲ δυὸ ὧρες τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἀνεκαλύπτετο ἔξω ἀπὸ ἕνα μέγαρο τῆς ἀριστοκρατικωτέρας συνοικίας τῆς πολεως. Οἱ ἀστυνομικοί, φανταζομενοι ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μὲ λῃστας, ἑτοιμαζόντουσαν νὰ μποῦν μέσα στὸ μέγαρο μὲ τὰ ρεβόλβερ στὰ χέρια, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν πάνω ἀπ' τὴν πόρτα τὴν ἐπιγραφὴ αὐτή : «*Σύνδεσμος Βοηθειῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Βαρσοβίας.*»

Ὅταν ἐμπῆκαν μέσα, εἶδαν δυὸ νέους, μὲ ροῦχα ἐπερίδος καὶ καπνίζουν ἥσυχα τὰ πούρα τους ξαπλωμένοι σὲ πολυθρόνες.

Ἐξηκριβώθη ἀμέσως ὅτι ἐκτὸς τῆς κλοπῆς τοῦ βραχιολιοῦ, οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶχαν διαπράξει καὶ πολλὲς ἄλλες ὁμοιες κλοπὲς κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν καὶ τὰ χρήματα ποὺ εἰσέπραττον ἐκ της πωλήσεως τὰ μοίραζαν στοὺς φτωχοὺς καὶ στὰ φιλανθρωπικα καταστήματα. Λογιστικὰ βιβλία, θαυμασίως τηρούμενα εὑρέθησαν στὰ γραφεῖα τους, ὅπου ἀνεγράφοντο ὅλες οἱ δωρεές τους.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ παράδοξοι κλέπται—ὁ Ὀλνταβίνσκι κι' ὁ Βιλκόφσκι—βιομήχανοι κι' οἱ δυὸ πολὺ γνωστοὶ καὶ πολὺ πλούσιοι, συνελήφθησαν κι' ἀκεστάλησαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

***

Λέσχη κατὰ τῶν αὐτοκτονιῶν

Το Πανεπιστημιο τῆς Βαλτιμορης, κατόπι τῆς ἐπιδημίας τῶν αὐτοκτονιῶν ποὺ ἐνέσκηψε ἐσχάτως μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἵδρυσε μιὰ Λέσχη γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴ μεγαλύτερη διάδοση τῆς ἐπιδημίας αὐτῆς. Τὸ προεδρεῖο τῆς Λέσχης ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκατρεῖς φοιτητάς, οἱ ὁποῖοι προτίθενται νὰ μελετήσουν με προσοχὴ τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι κάνουν τοὺς συναδέλφους των ν' αὐτοκτονοῦν. Ὅταν βροῦν τὶς ἀφορμὲς τῶν ἀπεγνωσμένων αὐτῶν διαβημάτων, ἐλπίζουν ὅτι θὰ βροῦν καὶ τὸ μέσον νὰ τὰ προλαμβάνουν. Ἂς τὸ εὐχηθοῦμε.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως ἀνηγγελθη τηλεγραφικῶς στὴν Εὐρώπη ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Προεδρείου τῆς Λέσχης... αὐτοκτόνησε !...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Ρῶσσος ποιητὴς ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δωμάτιον εἰς σοβαρὸν κύριον ἢ κυρίαν, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπίπλων ἐγγὺς τοῦ Ζαππείου· πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Κοσμᾶ, γραφεῖα Δικηγορικοῦ Συλλόγου 11 ἕως 12 π. μ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο δωμάτια πρὸς τοποθέτησιν ἐπίπλων εἰς συμφέρουσαν τιμήν, παρὰ τοὺς στύλους Ὀλυμπίου Διός. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.